

пошукової, дослідницької діяльності, творчого розв'язання навчально-виховних завдань під час роботи у школі, а також у формуванні вмінь застосування методів наукових досліджень на практиці. Завдяки участі у науковій роботі студент оволодіває навичками роботи з різноманітними інформаційними джерелами, здобуває вміння організовувати наукові гуртки школярів та керувати їх діяльністю.

Використання дослідницького принципу в навчанні допомагає розвитку здібностей студентів, активізує їхню емоційну сферу, спонукає до самостійного вирішення наукових завдань. Теоретичною передумовою дослідницького принципу є те, що навчальний процес, як і наукове дослідження, це процес пізнання об'єктивного світу [3, с. 85]. Дослідницький метод навчання найбільш зближує пізнавальну діяльність майбутніх науковців з методами наукового пізнання, надає можливість провести його через усі етапи наукового експерименту. Чітка організація НДДС у навчальному процесі сприяє поглибленому засвоєнню студентами спеціальних навчальних дисциплін, дозволяє найповніше виявити свою індивідуальність, сформуванню власну думку щодо кожної дисципліни. При цьому особлива увага приділяється залученню студентів до збору, аналізу та узагальнення кращого практичного досвіду, проведення соціологічних та експериментальних досліджень, підготовки доповідей і повідомлень. Студенту не повідомляються готові знання, не надаються готові рішення, а ставиться проблема, пізнавальна задача, а потім організовується самостійна, пошукова, науково-дослідницька діяльність.

Таким чином, значення організація науково-дослідницької діяльності студентів вищих навчальних закладів для підготовки майбутніх науковців сприяють розумінню змісту педагогічних явищ, інноваційному розв'язуванні неординарних педагогічних завдань, ознайомленню з логікою дослідницького процесу, сприяють вдосконаленню навчального процесу, створюють сприятливі умови для ефективної підготовки конкурентноспроможних, висококваліфікованих фахівців.

Список використаних джерел

1. Горкуненко П. П. Основи науково-педагогічних досліджень : навч.-метод. по-сіб. для студентів педагогічних коледжів і училищ / П. П. Горкуненко. – Рівне: РДГУ, 2005. – 98 с.
2. Микитюк О. М. Становлення та розвиток науково-дослідної роботи у вищих педагогічних закладах України (історико-педагогічний аспект): [монографія] / О. М. Микитюк// Х.: ОВС, 2001. – 256 с.
3. Шейко В. М. Організація та методика науково-дослідницької діяльності: Підручник / В. М. Шейко, Н. М. Кушнарєнко// К.: Знання, 2003. – 295 с.

Марусей Ірина Миколаївна,

учениця загальноосвітньої школи І-ІІІ ступенів №6,
м. Кам'янець-Подільський

Науковий керівник: вчитель вищої категорії, вчитель-методист **Вишневська Н.І.**

ІНФОРМАЦІЙНІ СИСТЕМИ В УПРАВЛІННІ ОРГАНІЗАЦІЄЮ

Сучасний етап розвитку економіки і бізнесу в Україні, реалізація докорінних перетворень нерозривно пов'язані із системою управління, вдосконалення якої стає нагальною потребою. Широке впровадження інформаційних систем виступає одним із

напрямків такого вдосконалення. В цьому аспекті інформаційні системи стали розглядатися як засіб підвищення продуктивності та ефективності роботи управлінського персоналу підприємств, фірм. Структура інформаційної системи, її функціональне призначення повинні відповідати цілям, які стоять перед організацією (ефективний бізнес, рішення економічних та соціальних задач і т.д.). Крім того, вона повинна використовуватися у відповідності з основними соціальними та етичними принципами. При цьому інформація, яка надається або використовується для прийняття управлінських рішень повинна бути достовірною, своєчасною та систематизованою.

В основі створення та використання інформаційних систем в управлінні організацією лежать особливості її структури управління, можливості комп'ютерної технології та ін. Традиційно структура управління будь-якої організації поділяється на три рівні: оперативний (операційний), функціональний (тактичний) та стратегічний. Такий поділ засновується на складності завдань, які вирішуються. Прості завдання, які потребують негайного реагування, тобто оперативного, вирішуються на найнижчому рівні управління, а більш складні завдання – на більш високому. Виходячи з цього можна виділити інформаційні системи оперативного, функціонального та стратегічного рівнів управління, які залежать від того, чиї інтереси обслуговують і на якому рівні [1].

Оперативний (операційний) рівень управління в організації є найнижчим рівнем, який забезпечує вирішення задач, виконання операцій, які багаторазово повторюються. На цьому рівні користувачам інформаційних систем виступають виконавці та менеджери нижньої ланки (інженери, бригадири, відповідальні виконавці, майстри, нормувальники, техніки, лаборанти та ін.). Даний рівень характеризується достатньо великими обсягами операцій, що виконуються, а також динамікою прийняття управлінських рішень. Тому, інформаційна система повинна бути легкодоступною, безперервно діючою та надавати точну інформацію. Задачі, цілі та джерела інформації на оперативному рівні заздалегідь визначені та добре структуровані. Інформаційні системи оперативного рівня (наприклад: бухгалтерія, опрацювання замовлень, виплата зарплати, банківських депозитів і т.д.) підтримують спеціалістів-виконавців, опрацюють дані про угоди і події (рахунки, накладні, зарплату, кредити, потік сировини, матеріалів і т.д.).

На середньому, функціональному, рівні управління користувачами інформаційних систем є спеціалісти та менеджери середньої ланки (начальники служб, відділів, цехів, начальники змін, ділянок, наукові співробітники і т.п.). Основна їх задача – тактичне управління фірмою та прийняття рішень в певній сфері діяльності. В даній групі розрізняють інформаційні системи для менеджерів середньої ланки та спеціалістів. Інформаційні системи для менеджерів середньої ланки використовуються робітниками середньої ланки для постійного спостереження, контролю, прийняття рішень та адміністрування. В рамках інформаційних систем для менеджерів середнього рівня виділяють управлінські інформаційні системи та системи підтримки прийняття рішень [3].

На верхньому, стратегічному, рівні управління діють менеджери вищої ланки керівництва організації, які займаються стратегічним плануванням діяльності фірми на ринку та координацією тактики управління. Інформаційні системи стратегічного рівня являють собою новий тип інформаційних систем, призначений для високоефективного інформаційного забезпечення керівництва і забезпечують підтримку прийняття рішень по реалізації стратегічних перспективних цілей розвитку організації. Основне їх завдання – порівняння змін, що відбуваються у зовнішньому середовищі з існуючим потенціалом організації. Вони покликані створити загальне середовище комп'ютерної та

телекомунікаційної підтримки рішень у ситуаціях, які несподівано виникають [1].

У зв'язку з переходом до інформаційного суспільства відбулися зміни у поглядах на інформаційні системи, які стали вважатися стратегічним засобом розвитку організації. Вони дозволяють визначити напрямок поведінки підприємства на ринку із врахуванням умов зовнішнього середовища, його зміни; оцінити конкурентоспроможність та стратегічні конкурентні переваги підприємства; сформувати глобальну мету його діяльності; визначити ресурси, які необхідно залучити для досягнення поставлених цілей та забезпечити їх найбільш ефективно використання та ін.

Отже, впровадження та ефективного використання інформаційних систем в сфері управління організацією (підприємством, фірмою) сприятиме: отриманню більш раціональних варіантів вирішення управлінських задач за рахунок впровадження математичних методів та інтелектуальних систем; визволенню робітників за рахунок автоматизації робіт; зменшенню витрат на утримання управлінського апарату; забезпеченню достовірності інформації; заміні паперових носіїв даних на магнітні диски, що сприяє більш раціональній організації переробки інформації на комп'ютері та зниженню обсягів документів на папері; удосконаленню структури потоків інформації та системи діловодства на підприємстві.

Список використаних джерел

1. Верба В. А. Підсистема управління розвитком на підприємстві: концептуальні засади створення і функціонування / В.А. Верба // Стратегія розвитку України (економіка, соціологія, право): Науковий журнал. – Вип. 1-2 / Голов. ред. О.П. Степанов. – К.: Книжкове вид-во НАУ, 2009, с.404 - 411.

2. Исаев Д. И. Информационный аспект корпоративного управления стратегического менеджмента / Д.И. Исаев // Экономический вестник Ростовского государственного университета, 2008, т.6, №3, с 114- 119.

3. Румянцева З. П. Общее управление организацией. Теория и практика: учеб. пособие / З. П. Румянцева. – М.: ИНФРА-М. 2009. – 304 с.

Марчук Людмила Анатоліївна,

студентка спеціальності 8.03060101 «Менеджмент організацій і адміністрування (за видами економічної діяльності)»

економічного факультету Подільського державного аграрно-технічного університету, м. Кам'янець-Подільський

Науковий керівник: д.е.н., професор Чикуркова А. Д.

БІЗНЕС-ПЛАН РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВА

Першим кроком до формування нової свідомості та створення господарств, пристосованих до ринкових умов, є складання бізнес-плану. У підприємстві бізнес-план вже замінив звичайне техніко-економічне обґрунтування будь-якого заходу, став основним критерієм і мірою його суспільної корисності.

Підприємництво — це, по суті, процес прийняття рішень, їх реалізації та оцінка результатів запланованих дій. Бізнес-план становить основу для прийняття оптимальних управлінських рішень. Підприємство тісно пов'язане з конкуренцією, яка передбачає дотримання, як мінімум, двох умов: зниження витрат на виробництво і, відповідно, цін і підвищення якості продукції. Особливо важливе планування в комерційній діяльності, де